

ELŐFIZETÉS:

Egész évre . . . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét
illető küldemények a
szerkesztőnek, anyagiak
a lap tulajdonosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DIJ:

egy 1 hasábos petit sor
10 kr., többzetű hirdetésnél olcsóbb. Nyitlatter
sora 25 kr. Bélyegdíj minden
hirdetésnél 30 kr.
A hirdetések Bittermann
Nándor nyomdájában és
a szerkesztőnél fogadtatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 15 kr.

Megjelenik minden kedden.

Egyes szám ára 15 kr.

AZ USZORA.

Farsang van! Mulat a világ. Carnevál herceg üli diadalának fénypontját. Táncestélyek, közvacsorák és mindennemű multságoknak egész özöne áraszt el bennünket. A fiatalok a táncban találja a mulatságot, a régi gárda pedig örömtelt arccal tekint ama párokra, melyek valódi önfeláldozással rakják a csárdást, és akaratlannul látja, véli magát nem egy visszahelyezve ama régmúlt időkbe, a midőn hajába még nem keveredtek ama nevezetes ezüstös szálak, a midőn az idők folyama még nem nyomta bélyegét arcára. Mindehol vidám szellem uralkodik, mindenki boldog, szerencsés.

És csakugyan boldog mindenki? Nem! Ama örömteljes óráknak közepette, a midőn szemünk tetszéssel csüggen azok az öröm és vidámságtól sugárzó arcokon, a fény és pazarba öltözött alakokon, melyek az ezernyi gyertyavilágtól csillogó termekben fel és alá hullámanak, mint a bősziült tenger hullámai, abban a percekben a midőn elfelejtve multat és jövőt, csupán csak a jelennek élünk és hódolunk, abban a percben nem gondolunk arra, milyen lesz az ébredés ezen örömmámor után, nem vizsgáljuk, hogy az a fény valódi-e, nem látjuk ama szegénységet és nyomorúságot, mely itt sok esetben a fény köpenyegé alá rejtődik és nem kutatjuk, vajon ez vagy az az örömteljes arc nem-e álarc, mely az élet prozai gondjait befödí.

Minek is? Ráérünk erre, ha a mámorból felébredünk. Majd előttünk állnak az élet különféle gondjai, mindegyik más alakban és egy az, ki különösen kitűnik a többi között, egy hosszú sovány fekete alak, mely ördögi mosolylyal tekint reánk. Ez az uszora. Azt mondja a felvilágosodott kor, hogy nem létezik ördög. De van ezernyi meg ezernyi ördög, kik emberi alakban járnak a földön. Ezek az uszorások.

Uzszorás! nyomorult, iszonyú egy teremtmény. Iszonyúbb a vadállatnál, mert ez ellen az ember védheti magát, de a ki annak a körmei alá került, az hiába vár segílyt. Valamint a dallos szűnyog addig repked a láng körül, míg az elkapja és felemészti, ugy az uzszorás áldozata is maga keresi a kötele, a melyet az nyakába vet, és ha egyszer az ő hatalmában van, akkor nincs menekülés. Az uzszorás kiszívja áldozatát és ha már többé hasznát nem veheti, ha már arca ve-rejtékével szerzett utolsó fillérjét, ha utolsó cseppvérét feláldozta, akkor veti őt el, oly hideglelküséggel, mintha a citrom savját kprésölve, a keserű héját elvetjük.

Mit törődik az uzszorás azzal, ha egy szerencsés családi életet elrontott, ha megfosztott egy anyát őt megtartó egyetlen fiától, ha elzárta egy becsületes derék embernek az utat, amelyre igényt tarthatott, hogy tovább haladjon, mit törődik azzal, ha áldozata, becsületét veszve, egy golyót röpít agyába? Ezek őt nem érintik. Előtte csak egy cél, erszényét megtölteni minden áron, ő csak egy istent imád, és ez pénze. Nem kell neki becsület, nem kell elismerés.

Az uszora áldozata az emberi társadalom

minden osztályában találhatók. Tisztviselők, kereskedők, iparosok és parasztok egyaránt sínlődnek e modern bajban. A régi jó időkben a paraszt mit sem tudott a kölcsönvevéstől, termésének eladásából nyert összeg túlhaladta szükségleteit, és ha netalán mégis a viszonyok pénzülkébe hozták, akkor első szomszédja örömmel segítette ki, de nem kölcsönképen. És most ha a pór nép között szettektünk, észlelhetjük, hogy a paraszt már jobban érti a váltót, mint a kaszát forgat i. Majdnem mindegyik adós egy pénzintézetnél vagy »privát« helyeken és bukások a parasztok között most napirenden vannak.

Mennyi hivatalnok létezik, melynek havi fizetésének nem csekély részét az uszora kamatok elenyésztik, annélkül, hogy adósságaiból kibonyolódna és mennyi van, kinek fizetése, a törvény által kiirt összeg erejéig le van foglalva. Ezek tehát voltaképen rosszabb helyzetben vannak a napszámosnál, mert ez sajátjának nevezheti azt, a mit magának szerez. És ha egy olyan tisztviselő családó, ha családtagjai közül valaki megbetegszik, akkor istenem könyörülj. Vagy ha a családó, a család megtartója meghal, akkor családja a legnagyobb nyomorban marad vissza, mert életben nem gondoskodhatott még arról is, hogy mitevő legyen családja, ha tőle meg van fosztva.

A törvény tiltja ugyan az uzszorát, de nem képes, azt meggátolni. Azt mondja pl. hogy nyolc százalékánál per anno többet nem szabad venni, de amiatt az uzszorás könnyen vehet nyolcat per m e s e. Idézzünk egy példát. Az uzszorás ad valakinek ötszáz forintot és adat magának egy ezer forintra szöllő váltót. Ha az idő lejárt, akkor az adós kényszerítve van az egész váltót kifizetni, ha tiltakozik is elene, hogy ő csak felét kapta mint kölcsönt a másik fele pedig a kamatok, és az uzszorás maga sem tagadja, csak hogy azt mondja: »Én ezt az ezer forintos váltót ötszáz forintért megvettem.« A váltó pedig áru, és így fizetni kell. Ilyen módon lehet a törvényeket megkerülni, ezen az uton tehát nincs segíly.

De van egy más tényező, mely hivatva lesz arra, az uzszorát, habár nem egészsze felemelni, azt mégis annyira lehetlenné tenni, hogy attól többé félni nem kell. Ez a takarékos-ság, melynek üdve, jótéménye ebben az egy német mondatban van kifejezve: »Spare in der Zeit, so hast du in der Noth.« Meg kell takarítani azt a pár fillért, a melyet nélkülözünk, és félre kell tennünk, hogy legyen, ha a sors szomorú viszonyokba hoz. És hogy az ember már legifjabb korában a takarékos-sághoz hozzászokjék, kell, hogy legyenek minden iskolánál iskola takarékpénztárak, melyek a gyermeknek alkalmat nyujtanak, azt a krajcárt, melyet eddig a torkoskodásra szánt, félretenni (Mellesleg mondva, az én tudtommal ezen üdvös intézmény városunk egyik iskolájánál sincsen még bevezetve.)

Ha azután a gyermek az iskolából kilép, ha már megtanulta és megszokta a takarékos-ságot, akkor ezer meg ezer alkalom nyílik, az előirányzott utat követni. Takarékpénztárakba, segílyző egyletekbe helyejeze elfeleslegét. Az életbiztosítás színté célszerű mód, magának idővel egy bizonyos összeget, vagy egy bizonyos évi rentét biztosí-

tani, és ép az életbiztosítás Németországban oly annyira van elterjedve, hogy még a legszegényebb is tagja valamely életbiztosító társaságnak.

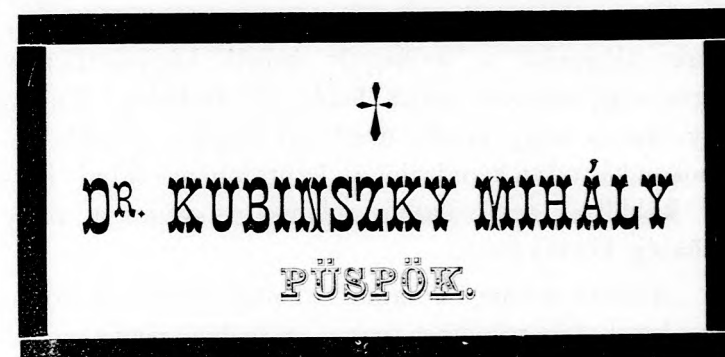
Takarékosnak kell lenni, akkor meg vagyunk mentve az uzzorásoktól, de egyedül takarékosnak lenni nem elég. Kell még egy parancsolatot követni, melyet bár nem találunk a tíz parancsolatok között, de a melyet hazánk legnagyobb alakja, Széchenyi István, mondott egy alkalommal és mely következőkép hangzik: »Mindem ember tegye azt, hogy ne adjon ki többet, mint a megnyit bevesz.« Ezt az aranymondatot véssük be emlékezetünkbe és kövessük azt, és nem fogjuk megbánni.

De ha az eddigi könnyelmű módon fogjuk éltünkét még tovább is folytatni, akkor két emberi alak lesz majd legjobban elfoglalva: a z uzszorás és a végrehajtó. Sympaticus alakok! De nemcsak az ember maga fog tönkre menni, hanem vele együtt az egész nemzet is, mert az egyes ember baja, egyszersmind az ország baja is.

Farsang van és vígan mulat a világ. Nem illik tehát, hogy én magam álljak félre és játszam Cassandra szerepét. Azért tehát én is reményeln akarom a legjobbat, bízni a jövőben. Hogy reményünk meg nem csal-e, az a jövő titka, de hogy mindenesetre szép, azt mondják Vörösmarty ezen szavai:

Még jönni kell, még jönni fog
Egy jobb kor . . .

Bárány Zsiga.

Az egyházat, a hazát, a kalocsai egyházmegyét, mindenek felett pedig a népnevelést egy kimondhatlan csapás érte! Kubinszky Mihály, a felszentelt tinniai püspök, kalocsai olvasó-kanonok, egyházmegyei főtanfelügyelő, stb. stb. f. évi február 23-án 11 óra és 55 perckor az Urban elszenderült. Iskolalátogatási útjában tüdőgyuladása esett; alig 14 napi szenvedés után lelkét visszaadta teremtőjének, s így épen azon ügynek lett áldozata, melyért annyit fáradozott.

A levertség és benső megilletődésben még csak megkísérteni sem merjük a nagy férfiak érdemeit, erényeit és sokoldalú tevékenységét esetelni. Minek is tennők ezt, hisz azt mindenki elmondja Bács megye területén; mert nincs község, hol őt nem ismerték, nincs kath. népiskola, hol ő többszörösen meg nem fordult, s alig volt valaki, kit ő magának vagy szolgálatai, vagy széles ismeretköre, vagy pedig leereszkedő nyájassága által le nem kötelezett.

S mégis sehol nem érezte magát oly otthonosan, mint Baján, honnan ősei származtak, hol atyja is született, s hol testvére és nagyszülei is nyugosznak. Viszont sehol nem viseltettek iránta annyi kegyelettel, annyi ragaszkodással és annyi méltánylással, mint épen Baján, — mint ezt Baja város lakossága már életben, s méginkább halála és temetése alkalmával kimutatta.

Temetése f. évi 25-én reggel volt, s már 8 óra-kor tengernyi sokaság lepte el a plébánia és templom előtti tágas térséget. Vallás, rang, nem és korkülönbség nélkül, képviselve volt itt nemesak Baja városa, hanem a szomszédos községek is, különösen Szent-István, Báthmonostor, Vaskut, Gara, Rigyica, Csávol, Józsefháza, Bikity és Jankovác, mely utóbbi községből kiváló kegyeletet tanusítottak a megboldogult iránt

s egy babérkoszorút is tettek koporsójára ily felirattal: „Jankovác halás közönsége: Nagylelkű Jóltevő-jének!”

A beszentelési szertartások 9 órakor kezdődtek, midőn dr. Bende József kalocsai apát-kanonok az elhunyt koporsóját beszentelte. A díszsorság ezután a templom ajtajáig vitte a hült tetemet, innen pedig 4 áldozár a templom szentélyébe. Ekkor mélt. Majorosi János pápai praelatus és Kalocsa székesfőegyházi kanonok ünnepélyes Requiemet mondott a nagy halott lelki enyhüléseért fényes segédlettel, s a szertmise alatt megható gyászzénekeket zengett a helybeli dalárda, különösen sikerült offertoriummal. Midőn a „Liberia” szivrázó hangjai megzendültek, a zsufolásig megtelt plébánia templom több oldaláról hangos zokogásokat lehetett hallani, kiválóan az újabb nőnemzedék, mely igazgatása alatt nyerte a helybeli nőnevelésben kiképzését, legmélyebb gyászbaborulva siratta. A gyászravaló körül 8 fekete öltözött leányka tartá a zárdaiskolák s egyes nőegyletek koszorúját, mások ismét egyes testületek és egyletek koszorúit.

A templomi szertartások után a templom előtti térre vitte négy áldozár a drága halottat. Itt megzendült a gyászos „Oremus pro fidelibus defunctis,” Dr. Bende apátkanonok elmondá az egyház könyörgéseit, ezalatt a gyászmenet sorakozott, s midőn a négy lovas felkoszorított gyászkoocsira tették a drága halottat, megindult a 8-10 ezernyi hullámzó gyászmenet, minőt Baja városa talán még soha nem látott.

Legelő a népközlői tanulók haladtak, egyik oldalon négyesével a fiúk, másik oldalon nőnevelői ifjuság és a többi leány-gyermekek. Ezekhez sorakozott az izraelita polgári és népközlői ifjuság is, mely díszes-letes figyelemből szintén részt vett a gyászmeneten. Majd a gymnasiumi és képezdei tanulók következtek tanáraikkal, mit ismét gyász lobogó vezetése mellett a sorrendben fellállított testületek követtek.

Ezek sorát a bajai ipartársulat és egyéb iparos-egyesületek képviselői nyitották meg, kikhez a kalocsai ipartársulat meghívottja is sorakozott. Ezeket követték az adóhivatal, kataszteri hivatal, járásbíró, egyes szomszéd községek előjárói, a teljes díszbe öltözött városi hatóság s végre a nagy számmal összesereglet tanítószék, mely legnagyobb támaszát és valódi atyját veszítette a nagy férfiban. Az egyházi személyzet élén a ferenczrendiek mentek teljes számban, utánna 50 gyászba öltözött leányka égő gyertyákkal, majd ismét a 10 koszorút vivő leányka és 10 más koszorút vivő. A helybeli papságon kívül a vidékről is sokan megjelentek, a szántovai, süködi, almási és bajai espereskerületből csaknem minden plébánia volt képviselve. Ezekből állott a fényes egyházi segédlet, melyet Dr. Bende kanonok, mint pontificans, zárt be.

A gyászkoocs mellett 40 fáklya vitetett, egyes iparcéhek pedig lámpáikkal emelték a menet díszét s adtak kifejezést a boldogult iránti kegyeletüknek. Végre a gyászkoocs után a boldogult testvére: Kubinszky Lajos nagyváradi uradalmi ügyész, a többi rokonok, a káptalan képviselői, a káptalani uradalmi tisztviség küldöttei, a távolabbi rokonság s végre a nagy közönség következett.

Amerre a menet elhaladt, a boltok be voltak zárva, az ablakok tele nézőkkel, egyes helyeken pedig gyászlobogók függöttek. A Rokus-sírkertben ismét több ezernyi sokaság várta a menetet, s mindenik arcon a fájdalom és meghatottság volt látható. A boldogult koporsóját hat áldozár vitte a sírbolthoz; itt Dr. Bende kanonok elmondá az egyház imáit, s letették a drága halottat az örök nyugalom helyére.

A sok koszorú közül legfeltűnőbb volt: Kalocsai főkáptalan — „Testvéri érzületének jelül” (sötét lila szalag, kamélia és nefelejts virágok). Kubinszky Lajos — „Szeretett fivérének” (télzöld, fehér szalag). A családtagok — „A feledetlen rokonnak” (estike virágok, lila szalag). A főkáptalan uradalmi tisztikara — „Hálás kegyelete jelül” (kamélia, hortensia, lila szalag). A központi papság — „Kegyetele jelül” (kamélia levelek gyöngyike virággal, fehér szalag). A bajai espereskerület — „Enyészhetlen kegyelete zálogául” (levélkoszorú fekete szalag). Az almási egyházkerület papsága — „Legőszintébb tisztelete zálogául” (lila sz.). A szántovai esperesi kerület papsága — „Mély tisztelete jelül” (fehér sz.). Baja városa — „Lelkes püspökének és iskolai jóltevőjének” (élő virág fehér szalag). Dr. Ivanovits és családja — „Nyugodjál békében vigasztalónk” (élő virág, fehér és fekete szalag). Miasszonyunkról nevezett iskolánövér — „Feledhetlen kormányzójuk és lelki igazgatójuknak” (nefelejts koszorú, kék szalag) Kalocsa. A bajai zárdaiskola — „Létesítőjének és főigazgatójának” (fehér sz.). A bajai — első nőegylet (fehér sz.). A szabadkai gyermekek — „Hála jelül” (fehér sz.). A szabadkai nőegylet — „Nagylelkű pártfogója dícsőül: szellemének” (fehér sz.). A bajai rom. kath. tanítói testület — „Hőn szeretett tanfelügyelőjének” (fehér sz.). A Baja vidéki r. kath. tanítóegylet — „Megteremtőjének és fáradhatlan elnökének” (lila sz.). A bajai ipartársulat — „Kegyetele jelül” (fehér sz.). Csihás Ferenc a jászsef-házi iskolagondnok — „Az ünfeláldozó gyermekbarát-

nak” (világos kék sz.). Jankovác halás közönsége — „Nagylelkű jóltevőjének” (babérkoszorú, fehér szalag).

Mindez azonban alig felét vagy tízed részét foglalja magában a kifejezett kegyeletnek, melynek hű képét adni egyáltalán lehetetlen. Azonban ez is eléggé tanúsítja, mily kegyelettel viseltetett iránta az egyházmegye s kiválóan Baja városa, — s mily nagy a vesztesség, mely halála által az egyházat, a hazát és a népnevelés ügyét érte!

Kelendő.

A tanítóknak.

Kleiner Lajos a „Kalocsai Néplap” utolsó számában igen megmossa úgy szappan nélkül a kath. tanítóknak a nyugdíjintézet iránti közönyösségét, azt a speculatív önzést, melyvel abba a halál küszöbén állók belépnek (147 tag mellett 47 nyugdíjas!) s azt a smacig kihűzést, (520 kath. tanítóból csak negyed-része tag) melyet a fiatalabb tanítók ifjú erejük érzetében s a hirtelen beállható családi vagy egyéni szerencsétlenségnek számításán kívül hagyásával tanúsítanak. Hej! pedig nincs az az árvízkarosult, aki olyan kaeskaringsan tudna panaszkodni, mint a tanító urak, ha egyszer efféle nembánomság miatt, maguk vagy családjuk nélkülözéseket szenvedni kénytelenek. Aki oly szerényen van díjazva mint ők, természetes, hogy nem igen takaríthat meg agg napjaira semmit; ha tehát még 6 ft 30 krt se akarnak évenként oda fizetni, hogy a netáni csapásokkal nyugodtan nézhessenek farkaszemet; igazán nem érdemlik meg bitoros érsekkünknek fejedelmi kegyét; nem érdemelnek jobb sorsot. Ha a bugrisokkal nem lehet valami szembeszökőleg hasznos intézményt létrehozni: értjük; mert a butaság ellen nincs fegyver; hanem mikor a tanítókról kell ilyet konstatálni: igazán arunkba szökik a vér és szegélyjük magunkat önmagunk előtt.

Ebből látjuk, miért nem haladhat Bácsmegye gazdagsága, terjedelme és számos középiskolája dacára? Mert nincs meg a tanítók buzgalmaiban és példájában az a közlekedő eszatorna, mely az ország eszeinek, a tervezésre hivatott tanultaknak, jóakarátú, közhasznú eszméit a nem közé levezesse. Innen van, hogy akárhány, kivált magyar nagyközönségben nincs se pénzintézet, se közlekedési alkalom, pl. gőzhajóállomás — pedig könnyen lehetne. Ebből látjuk, mily kevés sikert várhatni számos helyi érdekű közhasznú indítványunk jövőjétől, tesszem: az ajánlott tüzoltó- és öngyógyító egyletektől, a községi népkönyvtáraszerkesztéstől stb.

Mi teher volna az egy jóra való tanítónak, órái mellett hetenkint egyszer-kétszer pl. vasárnap és esütörtökön délután a segélyegyleti pénzeket beszédni, assecratiókat elfogadni, bankoknál közvetíteni stb. Derogál ez nekik? Hát mi nem derogál? Az örökös panasz sanyaru helyzetük fölött? Hisz ez csak onnan van, mert maguk elég indolensnek magukon segíteni. Sőt tovább mennek: mikor az érsek tizezrével hányja utánuk a nyugdíj alapítványt, még oda is huzakodnak beállni osztalékosnak, honnan szerencsétlenség esetén berakott krajcárjaikat százzoroson kapnák vissza.

Uraim! tisztelet-becsület különben, de ez az eljárás nem tanítóhoz illő; akinek ez a lecke szólhat, az nem nevelő, hanem rontja példájával a népet. Vagy tán van valami előttiünk ismeretlen ok, amely miatt belépni vonakodnak? Itt van lapunk, arravaló, beszéljék meg benne; ha nem merik másképp, hát névtelenül. Bevezessük, ha igazuk van ügyis! Különben bármint áll a dolog, ennyiben nem szabad maradnia; mi erkölcsi ostromunkat egész erővel fogjuk mindaddig pattogtatni, míg Bajától Titelig minden tanító meg nem hallja. Záradékkal álljon itt nevezett cikkirónak tanácsa a tendókre nézve. Ezek:

a) Hogy a nyugdíjintézet jelenlegi tagjai évről évre pontosan fizessék a tagdíjakat, mert a tagdíjak kétharmada osztatván ki nyugdíjkiépen, ez tetemesen emeli az évi osztalékokat; iparkodjanak pedig a tagdíjakat december végéig fizetni le, mert csak a december végéig befolyt összegek osztatnak ki a következő évi nyugdíjak fejében. Hasonló pontossággal tegyenek eleget azon kötelezettségüknek is, melyet tartozásaik törlesztése s az utánok esedékes intézeti kamatok lefizetése iránt vállaltak a belépéskor magukra.

b) Hogy a fiatalabb tanítók ne húzzák-balasszák a beiratkozást. Gondolják meg, hogy fiatal korukban is munkaképtelenné válhatnak s hogy az országos nyugdíjintézet csak negyven évi szolgálat után adja meg a teljes nyugdíjat.

Jankovich Aurél

főispán úr Ó méltósága mart 2-án érkezik Bajára.

Az ünnepi rend következő:

Főispán úr Ó méltósága a város külterületén több fogatokon kiránduló tisztelő bizottsági tagok által fog bevártni, és Baja város polgármestere által rövid üdvözléssel fogadtatni.

Bevonulás a Szent-Antal utcán a volt »Korona« vendéglő mellett elfordulva, a vaskuti nagy-utcán végig a városházához, az említett tisztelő bizottságnak fogatokon kísérete mellett.

Ezután Főispán úr Ó méltósága által a városházánál a főispáni teremben a **küldöttségek** következő rendben fogadtatnak, egymint:

1) a városi tanács és összes tisztviselők; 2) a kir. járásbíró, adó-, távirada. posta- és kataszteri hivatalok; 3) a rom. kath. egyház és Szent-Ferencrend tagjai; 4) a helyben állomásozó honvéd- és közös hadsergebeli katonai tisztikar; 5) a gymnasiumi tanártestület; 6) a képezdei testület; 7) a néptanítók; 8) az ágostai, helvét, görög keleti és izraelita hitköz égek; 9) a casinó és olvasó-egyletek, 10) a polg. cél-

lövész egylet; 11) a pénzintézetek; 12) a bajai ipartársulat.

A bevonulási nap estéjén Ó méltósága fáklyás zenével fog megtiszteltetni, melynél az üdvözlő szónoklatot Drescher Ede ügyvéd úr tartja.

A fáklyás zene menetét rendőrkapitány úr rendezi, valamint a fáklyákat is ő osztja ki az egyes vivőknek.

A székfoglalás napján — 1881. március 3-án d. e. 10 órakor — összeülővendő közgyűlés kebelébe Főispán úr Ó méltósága küldöttség által fog meghivatni, s midőn megjelenik, a polgármester által fog üdvözlő szónoklattal fogadtatni.

Ezután Főispán úr Ó méltósága leteendő az ünnepélyes esküt és székfoglaló beszédét elmondja — mire a közgyűlés részéről Dr. Ivanovics Pál úr fog szónokolni. S ezzel a közgyűlés befejeztetik.

Ugyanaz nap délután 1 és fél órakor Főispán úr Ó méltósága tiszteletére díszebéd (bankett) fog a »Bárány« vendéglő felső nagy termében tartatni. — Ennek tartama alatt Főispán úr Ó méltósága fog felköszöntést mondani Ó császári és apostoli Felsegeikre, a király és királynéira, — Szutrély Lipót ügyvéd úr pedig Főispán úr Ó méltóságára, mely hivatalos felköszöntések után más alkalmi felköszöntések tetés szerint mondhatók.

A díszebédbeni részvételre nézve aláírási ivec bocsájtatnak ki; a kikhez ilyen talán el nem jutna, sziveskedjenek a rendőrfőkapitány urnál jelentkezni — a kinél jegyek kaphatók.

Ugyanazon este 7 és fél órakor Ó méltósága tiszteletére a bajai színházban **díszelőadás** rendeztetik.

Az ünnepélyességre meghivatnak a megye főispánja és közönsége, továbbá Zombor és Szabadka sz. kir. városok hatóságai kik a városnak vendégei lesznek.

Baja, 1881. február havában.

A rendező bizottság nevében:

Dr. Hauser Mór,
polgármester.

LEVELEZÉS.

Zenta, 1881. febr. 24.

Minden ismét a rendes kerékvágásban. Így vagyunk mi. Tegnap a közgyűlési teremben tomboltunk, az elnöki asztalt öklünkkel vertük, ordítottunk, mint a sakál, csaknem gerundiummal capactáltuk egymást, mert „így volt ez hajdanában, a fokok fénykorában” — ma a redős arcok kisimulnak, a legengesztelhetlenebb ellenfelek ki nem fogynak a nyájaskodásból, egymást felülmúlni igyekeznek az előzékenykedésben. Azután mondja valaki: Nem értünk e mi meg, a parlamentarizmusra.

Ez az újabbkori civilisatio gyümölese. De különben ezen nincs mit csodálkoznunk, hisz az irás maga is tanít minket ilyen irányban boldogítani az emberiséget, midőn diplomaticus homályosságba burkolt tendenciával ezeket mondja: „Estote prudentes, sicuti serpentes et mites, sicuti columbae.”

Jól mondja Komócsy József költőnk a „Nyelgék” című satyrájában a honatyajelöltek szűz programmbeszédeire: „Beszélj bár össze vissza zöldet, kéket — kiáltd a végén: Eljen a haza! Fáklyás zenével kísérek haza.” Így van ez mi nálunk is. A mi „Titán Laci”-nk is a közgyűlési teremben mellőket verve teli torokkal döngök, hogy a város érdekei mennyire szívőkön fekszik s találkoznak a jó nép között egyesek, kik hisznek nekik még akkor is, midőn a közvagyonosodás emelésének hangzatos phrása mellett a zárlatot nyakukra hozzák, melynek áldásos következménye az, hogy a közköltségért már könyökig kell vájkálni zsebükben.

S ha találkozik egy-egy higgadtabb gondolkodású, a szó nemesebb értelmében vett néparát, ki az önzetlen népboldogító, másokkal szemben a megtakarítások politikájáért kézzel-lábbal küzdő „Titán Laci”-k humbugjait, handabandáit feltárni olykor-olykor megkísérli, ezt lehurrogják, a közügyek terén nem számító individuumnak tüntetik fel, sőt ha Descartes a „Cogito, ergo sum”-ot ki nem mondja, még hajlandók lennének a jámbornak az emberiség sorába való tartozását is kétségbevonni.

Az emberiség ezen olykor nyájas, sima, leereszkedő, alkalmazkodó, máskor magát önzetlen hazafinak nagy szavakban, tüzes dikiókban feltüntető fájára gonolhatott Virgilius akkor, midőn Aeneisének II. könyvében találólag mondja: „Timeo Danaos, et dona ferentes.”

Jobb lesz — úgy hiszem — a morális praelectióval felhagyni, mert attól tartok, hogy neki bevülve még a zentai „patres conscripti”-k egyik-másik példányát népszerűségének teljes fényében találok bemutatni.

E hó 19-én ismét közgyűlésünk volt, melynek csak két tárgya nyújtott némi eszmecserére alkalmat. Az egyik tárgy volt a járásbírósg átírata, melyben értesítetik a közgyűlés, hogy Aulik Nándor közgazgatási tanácsnok ellen a bünyenyítő eljárás elrendeltetett. A feljelentés tárgya röviden a következő: Szikora Márton zentai polgártól nevezett tanácsnok azon címen, hogy fiát a katonaságból kiszabadítja — állítólag — pár száz forintot elfogadott, mely összeget az atya kérelmére, miután a kiszabadítás nem sikerült, visszaadni vonakodott. A tárgysorozat ezen pontjánál

3 beteg, felesége és gyermeke van! 3 nem katonának való „de a magyaroknál jó voltál? mondá egy katona tiszt. jaj Uram, oda kellett mennem sorshuzás utján.“ — Miért nem jöttél hát hozzánk által? — kérdi tovább a német tiszt. Akartam én uram; de maguk tudja fene mindég saladtak valamerre!

Valaki már harmadik nevével élvezte a házasság örömeit, s midőn kérdeztek melyik volt legjobb? ezt válaszolá, „Harapj egymásután három vad almába, és azután mond meg melyik volt legédesebb!

Egy jó kedvű haldoklónál két ügyvéd lévén látogatóban, a beteg kéré őket, hogy ágya két oldalán foglaljanak helyet — Miért? kérdezik őt csodálkozva az ügyvédek. „Hogy úgy halhassak meg, mint Krisztus Urunk a keresztfán.“

Egy csapat újonc lövésben gyakorolván magát, egy cigány egyáltalában nem tudott célba találni. Végre bosszúsán szóla hozzá a tiszt. „Látod ott azt a nagy kaput? löj arra, de jól célozz! A cigány engedelmeskedett; mi a tisztet rendkívüli boszorkodásra gerjeszté. A cigány azonban így meintegette magát. Nem tes az semmit kapitány Uram; hiszen az ellenség a kapu mellett is betörhet.

A szivaci nagykoesma udvarában kétössze-vissza léncolt legény didergett egy kocsin. Egy jószívű idegen érdeklődően sorsuk iránt, megkérde a körülöttük forgó hajdút:

Hová tartanak, atyafi?
Viszem Zomborba ezt a két önkénytest.

Voltál otthon Pista ebben a pogány utban.
Voltam testvér!
És csakugyan meghalt az öreged?
Meg ám, a szegény.
No legalább nem jártál hiába!

Hirek.

Ó felsége Sztanisits Koszta bács-bodroghmegyei örüllök 45 éves hű és buzgó szolgálatai elismerésül az eüzt érdemkeresztet adományozta.

Jankovich Aurél, Szabadka és Baja városok főispánja, ünnepélyes székfoglalását Szabadkán febr. 28. Baján pedig március 3-án tartja.

Bende Imre, Ujvidék város r. kath. plébános, az ottani magyar hazafias haladás életelő lelke s minden szépnek és jónak szóval, tettel, pénzzel pártolója, a szabadelvű pártnak febr. 20-iki 337 tekintélyes választó által látogatott közgyűlésén nagy többséggel Ujvidék város országos képviselőjelöltjének léptetett fel. Természetes, hogy az „A Hon“ lapban febr. 21-én ismeretes „badriodisch gsint“ kezékből eredő sürgöny minden szava hazugság. A gyűlés különben igen zajos lefolyású volt s miután korelnökké nem Schreiber Nándor választatott, annak pártja külön vált és külön alakult meg. Mi ismervén az ujvidéki viszonyokat, szívből sajnáljuk, hogy ez így történt; mert ez által el van vetve a viszályok magja s ez mint tudjuk, mindig gazt terem és pedig bővében. Kár volt azoknak a választó uraknak tekintettel nem lenni arra, hogy biz ott Schreibernek nagy pártja van az ujvidéki bürgesség közt és hogy azokat nagyon bántja, hogy őket ilyen alkotmányos aktusoknál ignorálják vagy hátrébe szorítják. Ha Schreiber választják pártelnökké, nyilván még a lehetőség is előre eselik, hogy két szabadelvű párti jelölt legyen Ujvidéken: így pedig az ellenkező valószínűbb. Urak! Nagyon helyes mondás az: Graecia capta ferum victorem cepit...

A topolyai olvasóköri alapszabályai miniszterileg jóvá hagyattak.

Több lelketlen naplopó azt a haszonhajtó sportot üzi városunkban, hogy jólelkű családok könyörét azon koholt cím alatt, mintha halottja volna s azt eltakarítani nem tudná, jól megvámolja. Bölcsen tesz, aki az ilyet legközelebb a rendőrséghez bekisérteti.

A budapest-zimonyi vasút budapest-szabadkai vonalrészének politikai és közigazgatási bejáratását a közlekedésiügyi miniszterium a „Pester Correspondenz“-nek illetékes helyről vett értesítésére szerint — f. évi március hó 7-ére rendelte el. A tizenhárom napig tartó bejárás Vörös miniszteri titkár vezetése alatt fog végbenenni.

Szerencsétlenség. Egy helybeli előkelő uri ember kocsi csüörtökön a kovácsnál járt. Mikor már dolgát végezte s indulóban volt, ép midőn a bakra fellépett, egy hóbortos maeska a lovak közé ugrott s úgy megbokrosította azokat, hogy a kocsi elragadták, feldortították s az alája került szegény kocsiist úgy összezúzták, hogy másnap belehalt.

A hataszék. Kiskéren a bíró és pap az evangélikus iskolából kiküszöbölték a magyar nyelvet, leszedték a fali táblákat, elszállították a városházára s eltöltötték a tanítónak a hangoztató módszer használatát, mert az az ő bugris paedagógiájuk szerint nem jó. A beérkezett jelentésre megyei tanfelügyelőnk sokott erélyével közbelépett, megtétette a szükséges óvintézkedéseket s a járási szolgabíró főispán ur parancsára rögtön megjelent a helyszínen és felszólította a bírót. Fel kellene azokat papostul függeszteni, még pedig tókszárra s a szemüket a „Bács-Bodrogher Pressével“ bekötni. Mert tetteikből folyólag nyilván az a politikai katekizmusok.

Aztán mondja még valaki, hogy nem haladunk!... Kedélyes névmagyarítás — sajtóhibából. A „Pesti Hirlap“ csüörtökői számában a zombori kereskedő ifjak baljának különben sikerült leírásába „Falcione“ helyett „Faluvize Milla és Irma“ van kiszedve.

A Kisfaludy-társaság mult szerdai ülésében Györi Vilmos köztetszés mellett olvasta től Dömötör Pál, helybeli aljárásbírónak „Blanka emléke“ és „Őszszel“ című verseit.

A földmívelési miniszter utasította legközelebb a hatóságokat, hogy a hernyóirtást kényszer utján is sür-

gessék. Bácska tagadja meg e nemzeti vonást és végezze el a dolgát a maga javára önkénytel!

A szabadkai színügyi bizottság f. hó 17-én a színházat a jövő évre Csóka Sándor igazgatónak adta ki.

Baján március 3-án az új főispán tiszteletére a színházban díszelőadás rendeztetik.

A cs. kir. 23. gy. tartalék ezred zászlóaljai — egyenkint — minden héten teljes hadifelszereléssel menetgyakorlatokat tartanak, hogy tiszték és legénység — már békeidején — a hadifüradalmak elviseléséhez szoktattassék. A menetgyakorlatok 10—15 km. távolságra tétetnek.

A 45. honvéd gy. dandár parancsnoka Kubinyi J. ezredes mult hó 23-án az 5. honvéd zászlóalj, különösen annak altiszti oskolája felett szemlélt, illetve vizsgát tartott.

Bezdán. Mult hó 23-án értesülünk, hogy az 5. honvéd zászlóalj — a mely még falaink közt nem volt — 24-én városunkba érkezend, itt pihenőt tart és aztán Zomborba vissza menetel.

A község előljáróságától eredt hír folytán még 23-án többen jelentkeztek — kik kérték, hogy hozzájuk honvédek szálásoltassanak be, miszerint őket megvédelgessek — úgy annyira, hogy a mindössze 60 főnyi legénység miharább elkelt. A kinek nem jutott szinte zokon esett neki.

24-én délelőtt 11 órakor 4 lovas tiszt sebes ütemben tartott a városháza felé, majd élénk dobörgés mellett a kis gyalog csapat érkezett meg s a templom előtt megállott.

A templom előtti tér, az utca azonnal megnépesedett, a készséges vendéglátó polgárok — kiki melyiket magának jónak látta — a honvédeket házaikhoz vezették és megvédelgék, a mint magyar ember tenni szokta. A község azonkívül egy hectoliter jó bort adott a legénységnek.

A tiszték, a város képviselője, a Duna mellé kosztak hol józú halászlé mellé letelepedve, a felköszöntök, pattogó élcek árja hullámzott.

Az első felköszöntőt mondotta W. a zászlóalj parancsnokra, a másodikat B. hadnagy a bezdániakra, és pedig:

„Ezer év alatt sok vihar ádáz dühvel söpörte végig hazánk ez aranybányáját, legdrágább kincsét az arany kalászokkal dúsan gyümölcsöző magyar alföldet. Történelmünkben meg van írva, hogy nemzetünk javai a Duna és Tisza mellékét vették birtokba, mert itt találtak: harciméneik, nyájuk számára legjobb legelőt, édes vizet, itt találtak halat és vadat bőségben. Nem is esoda ha az Ázsia síkjairól, a Don partjairól ide vándorolt honszerzők a folyamok menté választották lakhelyül, mert ilyenhez szokva voltak.

A szárazokon folytatott kegyetlen csaták — a pogány tatár és törökkel — megtizedelték bátor őseinket annyira, hogy kevesen maradtak; s a mint látjuk helyökre hálás idegen ajku népek vándoroltak be és vették birtokba ingyen a drága nemzeti kincsen e véren szerzett földet.

Ama kevesek közül valók a bezdániak, kik a magyar alföldön a Duna mentén megmaradtak, kik anyyi vesztély, csapás után büszke önérettel mondhatják, hogy a mi életünket nem törte meg a sors mostoha keze, mi kik itt e darab földön megmaradtunk: őseitek tiszta véret éreztük szívünk körül és ereinkben.

Bezdán érdemes polgársága sokasodjék, gyarapodjék a mely az 5. zászlóaljnak, illetőleg a hazának oly sok derék honvédet ad.

Mondottak még eszme és érvdús hasonlatokkal ékített felköszöntőket u. m. Kapetanovics monostorszegi jegyző a honvédségre, T. Szados az 1848-iki honvédekre illetőleg ennek veterán tagjára előtte szóló, B. bezdáni jegyző vendégeire.

Az elefánthoz címzett vendéglőben m. hó 27-én társas összejövetel volt, mely nagyobb részt hadseregbeli és honvédtisztekből alakult.

Polgári bál tartott f. hó 26-án az „Elefánthoz“ címzett vendéglőben, mely kiállítás tekintetében fényes — azonban vendégekben szegény volt.

Zomborban iskolai takarékpénztár. A helybeli izr. elemi iskola egyik tanítója Pollák A. február hóban iskolai tkptárt léptetett életbe; a tanulók — a viszonyokhoz mérten — már eddig is számbavehető somákat tettek be. Ajánljuk ezen hasznos intézményt, melynek előnyeit kiemelni feleslegesnek tartjuk — a többi tanítók figyelmébe.

Hymen. Mamuzsits Ágoston szabadkai ügyvéd eljegyezte Nemes-Militics egyik szépét, Ivánkovits Anna kisasszonyt.

Sztanisicon Aman József a kocsmából többek társaságában hazatérő sógorát, Weisz Jánost egy doronggal főbe ütötte. Weisz harmadnapra meghalt.

Dr. Gruner S. elnöktele alatt az izr. iskolaszék február hó 1-én tartott ülésében Salamon S. iskolaszéki tag indítványára, az izr. népiskolában egy tanítónót alkalmazni elhatározta; ezen tanítónót az elemi első osztályban az oktatást veendő munkakörébe, ezen felül pedig a nőgyermekeket kézimunkára fogja tanítani. T.

E hó 12-én Pece György petrovozellői szállási gazda 19 éves fiát örömi valóval a szélmalomba küldötte, előbb azonban — mint mindig szokta — megdorgálta. A fiut annyira elkeserítette ez, hogy a szélmalomban egy a molnártól kért revolverrel meglötte magát. Csak a többszörös ruha réteg okozta, hogy könnyű sebet kapott, s még az nap elszökhetett, nem ugyan új öngyilkossági kísérletet tenni, mint ezt ájaldozó édes anyja hitte, hanem az óbecsei szállásokra — bálba.

Vojnits Dávidnál Ómorovicán van eladó 10000 magról vetett, és onnan iskolába kiültetett hét éves akáca fája. Sorja szerint a mint jön, száza 12 forint, a kiásatása és legalyaztatása darabonkint 2 kr. A megrendelő fákért, egy negyedrész ár előre megküldendő.

Szabadkán az igazoló bizottságnak febr. hó 17-én csüörtökön d. u. 3 óratól este 9-ig tartott ülésében a köztörvényhatósági tagok megválasztása az I. II. IV. VI. VII. VIII. körben egyangulag igazolatott, míg ellenben a III. V. körben egészen megsemmisítettet.

Mivel általánosan elismert dolog, hogy a nögyeletek célja nem egyedül a tökegyűjtés; miután továbbá Zomborban az első-magyar nögyelet által az idén ren-

dezett tánevigalom és közvacsora sikerén, az általunk igen tisztelt Spitzer Rozália asszonyságnak a zombori izr. nögyelet elnöknőjének szintén kiváló érdeme van: ezennel azon alázatos kérelemmel fordulunk Spitzer Rozália asszonysághoz, hogy, mert a magyar nögyelet tánevigalmának rendezésében elég dícséretes ügybuzgalommal működött, — lenne kegyes kinyilatkozni, valjon az elnöktele alatt álló izr. nögyelet részéről tétettek-e már előkészületek a folyó carneval alkalmával megtartandó tánevigalom tekintetében? Többen.

Hamis ürmértéket, számára nézve négyet talált az óbecsei mértékitelesítő Petrovozellón Sch. F. boltjában. A boltos, még a mértékitelesítő otthon se volt, már a szolgabírónál termett 10 frittal. A szolgabíró a tiz forintot felvette — a petrovozellői szegény alap javára, s most Sch. kettős bajban van: hamis mérték használata s megvesztegetési kísérlet miatt.

A zombori kereskedelmi ifjuság által, 1881. évi február hó 19-án rendezett jótékony célu tánevigalom alkalmával fölülfizetni szivesek voltak: Schmausz Endre alispán 3 ftt 80 kr., Heindlhofer Róbert 5 ftt, Belt S. 5, Falcione Gusztáv 3 ftt 80 kr., Trischler L. Szegedről 5, Dr. Pavlo its S. 2, Prosznitz Mih fiai 2, Weidinger Zsigmond 2, Weidinger Sándor 2, Popits István 2, Joánovits Száva 2, Mihájlovits György 2, Müller Nándor 2, Bittermann Nándor 2 ftt 60 kr., Láng Flórián 2, Stein Márk. 2, Roheim Nathan 3, Fernbach Antal 2, Reiter Nándor 1, Jágerovits Sz. 1, Salamon S. 1, Jankovits S. 1, Markovits M. 1, Goldstein H. és fia 1, Weisz S. 1, Reichert József 1, Gúzl K. 1, Scherer F. 1, Lusztig Jakab 1 ftt, Jakobesics M. 80 kr., Hoffmanné 60 kr., Gut Adolf 80 kr., Stojkovits Z. G. 80 kr., Grosz S. 80 kr., Wuits N. A. 80 kr., Wukiesevics és társa 80 kr., Grünwald Ig. 80 kr., Zsi-vánovits S. 80 kr., Bikár Márk 80 kr., N. N. 40 kr. összesen 69 ftt 40 kr., ehhez a tiszta jövedelem 14 ftt, összesen 83 ftt 40 kr., mely összeget rendeltetése helyére juttattuk. Fogadják meg senlekü pártolónk, áldozatkészégükért forró köszönetünket. A rendezőség.

Zentán a mult szombatn f. hó 19-én megtartott tüzoltó bohóc-estély jól sikerült — az egyletnek 150 ftt-on felüli hasznót hozott.

Szabadka febr. 23-iki közgyűlésének határozata értelmében a következő bizottság fogadja az új főispánt: Pertits Mihály főkapitány, Malachovics László gazdasági tanácsnok, Gábry László, Kovacsits Ágoston, id. Vojnits Lukács és Vojnits Sándor biz. tagok.

Beküldetett. Zentán f. hó 22. Jankovits Aurel Baja Szabadka városok főispánja nagyszerű ebédet adott, a melyen a zentai intelligencia egy része és különösen a hatóságok fejei vettek részt. — Akit meg nem tántorított a főispáni pezsgő — eltántorította a főispán eszeretettre méltó előzékenysége — oly annyira hogy az ebéd csak éjfél 12 órakor végződött, természetesen volt felköszöntő elég — jó is, rossz is, mint ez már szokás — őszinte pedig talán csak kettő mondatott egy a főispáné a méltóságára másik pedig kellemlős nővére Birkás Gyulánéra. M.

Sztanisics határában fekvő Sári-pusztá uradalmi kovácsa, Ágoston Antal február 25-én, délután 2 és 3 óra között pisztolyal szíven lötte magát, mely elhatározásra hosszas betegeskedése bírta. A szerencsétlen nőt és több gyermeket hagyott hátra. Borzasztó tettének végrehajtása előtt nejt az uradalmi ispánhoz küldötte, hogy ez orvost hozasson és egy ital rumot adjon számára; gyermekeit szintén eltávolította a szobából.

Ujabb öt forintos hamisítvány. Ennek ismertető jelei: hogy nem épen sikerült rajza, a nőre nagyon pofoék, hogy a színek halványabbak és hogy M. d. 78. sorszámokat hordja.

Mosorinban Eremita Milan községi jegyző eljegyezte Bállasevits Ljubica k. a., ottani bájos tanítónót.

Táborszky és Parsch nemzeti zeneműkereskedésében megjelent „Szabad a választás“, francia polka. Ára 60 kr. — Együttal megemlítjük, hogy a multkori számunkban jelzett két darab igen szép.

Dr. Spitzer Fülöp szabadkai ügyvéd vezetéknevét Szilasira magyarosította.

Egy füst alatt tudtára adjuk a t. közönségnek, hogy aki egy ötven kros bélyegyet és keresztes levelét hozzánk beküldi, annak a neve megmagyarosítására kellő további lépéseket ingyen elvégzi a „Bácska“ szerk.

Stein Márk zombori előkelő polgártársunk unokáját Irma kisasszonyt, a müvelt és kedves magyar honleányt eljegyezte: Witz Ede kecskeméti kereskedő; nővérét: az erényekben gazdag Hermin kisasszonyt pedig eljegyezte: Lamm Armin tolnamegyei földbirtokos. Egyben örömmel üjsághatjuk, hogy a jótékonyaságról ismeretes gazdag Stein család, a menyegző napját az által kívánja méltóan megünnepelni és emlékeztetést tenni, hogy több helybeli jótékonyasági egylet céljaira, tetemesebb összegeket fog adományozni. Z. A.

A zombori színház részvénytársaság 1881. évi Március 20-án reggeli 9 órakor a helybeli városház kisebb tanácstermében rendkívüli közgyűlést tartand, melyre a t. e. részvényesek ezennel meghívattak. A tanácskozás tárgya a következők: 1. Igazgatósági jelentés az eddigi működésről. 2. A felügyelő bizottság jelentése az 1880-ik év végével lezárt számadás és mérleg megvizsgálásáról, s ennek kapcsán a részvénytársaság eddigi számadásának és mérlegének végleges megállapítása, s az ezek feletti intézkedés. 3. Az „Elefánt“ című itteni vendéglő és telkének megvétele iránt kötött szerződés ugy szintén — a mennyiben addig elkészülhet — a színház építési tervének jóváhagyása. 4. Az alapszabályok 11. 12. 47. és 48. §§-ai érvényességének néhány évre leendő felüggesztése, az évi osztalékok ki nem fizetése iránt. 5. A felügyelő bizottságnak három évre leendő megválasztása. 6. A részvénytársaság pénztárnoka és könyvelője részére igazgatóságilag évi száz-száz forintban megállapított díjazásnak jóváhagyása. 7. A közgyűlés napját megelőzőleg 8 nappal előbb az igazgatósághoz eshetőleg írásban benyújtandó indítványok tárgyalása. A megvizsgált évi mérleg és a felügyelő bizottság ebbeli jelentésének egy példánya minden részvényesnek a közgyűlés előtt meg fog küldetni. Kelt Zomborban, 1881. évi február

hó 26-án. A zombori színház részvénytársaság igazgatósága nevében: Szemző Gyula, s. k. elnök. Mihályi János, s. k. jegyző.

Szer a felfúvódás ellen. Ha háziállataink mohón, nagyobb mennyiségű fiatal lóherét vagy más oly takarmányt esznek, melyek felfúvódást okoznak, s felfúvódás áll be, akkor gyors segílyre van szükség. Alatorvos nincs mindig a közelben, és ezért szükséges, hogy a gazda ismerje azon szereket, melyekkel a betegség maga is gyógyíthatja. Igen jónak bizonyult e tekintetben a következő két szer, melyek a felfúvódásnál képződő nagybárára szénasavból álló gázokat abszorbeálják, és így káros hatásukat megszüntetik.

Az egyik szer az ammoniák. 100—150 gram ammoniák vízzel kevertetik, ez oldatból minden 10—15 percben 2—3 evőkanálnyi beadatik az állatnak, mindaddig, míg a baj el nem múlik. A másik szer a szénasav mész, melyből apró, dió nagyságu darabok erős tűzön öt percig izzítatnak; és ekkor még melegebb kőkorsóba tételnek, mely jól bedugaszoltatik, hogy a levegő hozzá járulása megakadályoztassék. Ha a felfúvódás előfordul, egy maroknyi ilyen égetett mész egy vastag üvegebe tételik, melybe mintegy 0.3 liter víz öntetik, ezen folyadékából az állat nagysága szerint többet vagy kevesebbet töltünk a szájába.

P. N.

Szerkesztői üzenet.

— Sz. badkai Béla urnak. Mi az ön igazi neve? Nur die Lumpen sind bescheiden.
— Pr.-Sz.-Iván. Bálrendező keservei. Ugyan ne izéljen!
— Többeknek. Az a cikk az osztrák-magyar bankkal köthető előnyös pénzügyi műveletekről, a szerkesztő multkori szomorú távolléte alatt szakkézbe került a lapba. Gondoskodunk, hogy önöknek és másoknak ama jogos igénye, miszerint az eljárás módozat népszerű nyelven, kézzelfoghatólag világosan megbeszéltessek, még a jövő keddi számban teljesüljön.

Felelős szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: Bittermann Nándor.

HIRDETÉSEK.

Birtokeladási hirdetemény.

A nagyméltóságú m. kir. pénzügyminiszteriumnak f. évi január 23-án 3380. sz. a kelt rendelete alapján ezennel közhírré tételik, miszerint a zombori m. kir. Jóságigazgatóság területén fekvő és törvényhozásilag örök eladásra engedélyezett állami ingatlan birtokoknak örök eladása végett az alább megnevezett helyen idő és kikiáltási árak mellett nyilvános árverés fog tartatni, melyre a kikiáltási ár 10° jával ellátott vállalkozók meghívotnak. — Legtöbbet ígérő ajánlata el fogadásának tudtuladása utáni 8 napra tartozik a letett bánatpénzt 1000 forintot meg nem haladó vételárnál a vételár feléig kiegészíteni, másik felét pedig fél év múlva 8°, kamattal lefizetni. Az 1000 frttól 5000 frtig terjedő vételárnál a bánatpénzt a vételár egy ötöd részéig kiegészíteni, s utána félévénként 8°, kamattal egy ötöd részéig kiegészíteni, és utána félévénként a vételár egy heted részéig kiegészíteni, és utána félévénként a vételár egy heted részét a hátralevő tőke utáni 8°, kamattal együtt lefizetni. A kikiáltási ár tized részével felérő bánatpénzzel és 50 krros bélyeggel ellátott írásbeli zárt ajánlatok az árverés megkezdése előtt az alólirott m. kir. Jóságigazgatóságnál benyújtandók, a hol az eladásra vonatkozó többi feltételek is mindenkor betekintheők, különösen megjegyzettévé, miszerint az eladási árverések alkalmával utó ajánlatok nem fogadtatnak el, s azok alapján ha fenntartatnak is, újabb árverés kiiradni nem fog.

Tétel szám	A birtok megnevezése	Térfogat		Kikiáltási ár	Az árverés helye és határnapja mindenkor 9 órakor reggel.	JEGYZET.
		öles	hold			
Apatin-Szántovai uradalom.						
1	Monostorszegi magtár	—	—	4500	1881. évi márczius hó 28-án	
2	Baracska-Gyurityi mézszárszék föld	16	527	2550	" " " " "	
3	Krusevlyai mézszárszék föld	20	725	2993	" " " " "	
4	Apatini-Junakovits letarolt erdő föld	246	66	77700	" " " " "	
5	Rácz-Milititsi erdő védlak	—	—	1200	1881. évi márczius hó 29-én	
6	Szöntai veliki ada	137	50	6850	" " " " "	
7	Szöntai legelő	2794	796	233953	" " " " "	
8	Szöntai Kandlee föld	4531	1316	162000	" " " " "	
9	Szántovai külső ispánkert	—	782	132	" " " " "	A védült és vevő által megváltandó.
Palánkai kincstári uradalom						
Zombori m. kir. Jóságigazgatóság iroda helyiségében						
1	Obováci szérus kert árokkal	5	620	1137	1881. évi márczius hó 30-án	
2	Tovarisovai " " " "	4	66	673	" " " " "	
3	Plávnai mlaka " " " "	5	800	495	" " " " "	
4	Paragai maradvány föld	112	595	16850	" " " " "	
5	" " " " "	59	755	9011	" " " " "	
6	" " " " "	27	1225	3290	" " " " "	
7	Tovarisovai mézszárszék föld	36	1544	4770	" " " " "	
8	Németpalánkai szérus kert	7	134	1913	1881. évi márczius hó 31-én	
9	" " " " " maradvány föld	9	367	1846	" " " " "	
10	" " " " " epreskert	1	48	400	" " " " "	
11	Hódsághi tagosított birtok	880	423	303475	" " " " "	Dülő utak árkokkal és agyag gödörrel.
12	Bulkeszi " " " "	314	718	94350	" " " " "	
Küla-Óbecsei uradalom.						
Zombori m. kir. Jóságigazgatóság iroda helyiségében						
1	Moholi curia föld	88	144	28540	1881. évi ápril hó 6-án	
2	Óbecsei szálkert	8	570	2550	" " " " "	
3	" " " " " széruskert	2	460	675	" " " " "	
4	" " " " " Stefanovits-féle föld	8	1000	2200	" " " " "	
5	Hegyesi nádas rét	—	201	20	" " " " "	
6	Verbászi " " " "	78	532	11750	" " " " "	
7	Külai tagosított birtok	2695	50	831606	1881. évi ápril hó 7-én	
8	Keresztúri tagosított birtok	966	1083	289676	" " " " "	
9	Lalityi " " " "	591	1076	248503	" " " " "	
10	Óverbászi " " " "	1130	1401	376274	" " " " "	
11	Ujverbászi " " " "	1127	1129	336773	" " " " "	
12	Ókéri " " " "	1613	1297	391322	" " " " "	
13	Kuczurai " " " "	941	1192	435219	1881. évi ápril hó 8-án	
14	Ó-soóvei " " " "	679	1191	218198	" " " " "	
15	Pivnicai " " " "	1073	50	312802	" " " " "	
16	Petau puszta " " " "	4046	1464	957458	" " " " "	
17	Kiskéri szérus kert	8	803	2330	" " " " "	
Kis-Sztapári uradalom.						
Zombori m. kir. Jóságigazgatóság iroda helyiségében						
1	Ó-sztapári ispáni pótkert	1	796	300	1881. évi ápril hó 4-én	
2	Alsó puszta küla	2064	89	477097	" " " " "	
3	Csonoplyai tagosított birtok	1821	388	438920	" " " " "	
4	Kernyajai " " " "	950	140	220079	" " " " "	
5	Ó-sziváci " " " "	2809	1210	933795	1881. évi ápril hó 5-én	
6	Ó-sztapári " " " "	2547	217	584818	" " " " "	
7	Felső puszta küla	4598	1251	1106227	" " " " "	

Zomborban, 1881. évi február 17-én.

(Utánnymat nem díjaztatik.)

Magy. kir. Jóságigazgatóság.

Zomborban, Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomdájából.

Egy rettentő betegség, melytől sok néposztály zaklattatik.

E betegség a gyomornak kisebb rendtelenségeivel kezdődik, de ha elhanyagoltatik, megtámadja az egész testet, így a vesét, a májt, különösen az egész emésztési rendszert, nyomorulttá teszi s csak a halál szabadít meg ezen bajtól. A betegséget a beteg maga gyakran nem érti, de ha magát kérdezi, képes lesz meghatározni, hol és mió baja van. Kérdés: Van-e fájdalom, étkezés után érzek-e nyomást és a lehelésnél szorongatást? Sőt, tét kedélyű vagyok-e, kísérve szédüléssel? Sárság színezetűek-e a szemek? Nincs-e fődve a fölkelésnél a nyelv, torok s a fogak vastag nyákkal, kísérve a száj rossz ízével? Érzek-e fájdalmat az oldalban, vagy a hátgeríneben? Nincs-e a jobb oldalban oly érzés, mintha a máj nagyobbodnék? Ha egyenesen állok, nem lep-e meg bágyadtság vagy szédülés? A vizelet gyengén vagy erősen van-e színezve, üledéssel összekötte, mely az edényben rövid idő múlva meglátszik? Étkezés után nincs-e összekötte az emésztés a has felfúvásával, nem okoz-e szeleket és puffogatást? Nem jelentkezik-e gyakran erős szívdobogás? Ezen különböző jelek nem mutatkoznak egyszerre, de egyesek egy ideig kinnózzák a beteget és igen súlyos betegség hírnökei. Ha e betegség hosszabb időn át tekintetbe nem vétetik, száraz köhögést okoz, kísérve hányatási kényszerrel. Később piszkos, barna színű-zetű bört okoz, a lábak és kezek hideg verítékek borítják. A mint a máj és a vesék lassankint mindinkább megbetegednek, rheumai fájdalmak jelentkeznek és a rendes gyógyítási mód haszatalannak mutatkozik ezen kinos betegség ellen. Igen fontos, hogy e betegség gyorsan és pontosan gyógyítások, mindjárt keletkezésekor, mi egy kevés gyógyszer által elérhető, mely a valódi szernek tekintendő az egész betegség elhárítására, az étvágy visszaszerzésére és az emésztő-szervek egészséges helyzetbe való visszatérésére. A betegség májbetegség-nek nevezetik és a valódi és megbízhatóbb szer ellene a „Shäkerkivonat,” növény-készület, mely Amerikában készül az Uj-York, London és Mainz-Frankfurtban telepedett tulajdonos White A. J. számára. Ezen szer a betegséget tövében támadja meg és az egész szervezetből kirekeszti.

Tulajdonos: **White A. J.**; főraktár és nagybani eladó Magyar, Erdély- s Horvátország számára **Török József** gyógyszerész, **Budapest** 6-2 király-utca 12. sz.

Hirdetés.

Ezennel közhírré teszem, hogy következő ingatlan fekvéseimet szabadkézből eladni szándékozom:

I. Belváros főutcában 149 sz. (rég) alatti emeletes ház.

II. Bánát külvárosban 340. sz. (rég) alatti ház.

III. Szelencse külvárosban Perlesz timár és Szeifert-féle házak közt fekvő üres háztelek — 10 öl hosszú 18 öl mély.

IV. Szöllök VII. táblában 7 hold csaira föld házzal, sörház átalellenében.

V. Sáponya pusztán fekvő 7 hold szántó és kaszáló föld Papházy Elek szállása mellett.

Kedvező feltételek mellett alólirott házában mindenkor tudakozandó.

3-3

Gergurov Mladen.

944. sz.

kig. 1881.

Hirdetemény.

Baja város részéről közhírré tételik, hogy Baján egy költségvetésileg 53,640 frt 47 kr-ra előirányzott emeletes bérház építésére f. évi márczius 8-ik napján d. e. 9 órakor a városházánál a gazdasági hivatalban, hol a tervek, költségvetések, és egyéb feltételek előlegesen is megtekinthetők, nyilvános árlejtés fog tartatni, melyre a vállalkozni szándékozók 2500 frt bánatpénzzel ellátva meghívotnak. A bánatpénz lehetőleg készpénzben, vagy más tőzsdéileg jegyzett értékpapírokban, avagy hitelképes pénzügyintézetektől nyert betéti könyvecskében.

Bánatpénzzel ellátott s lepecsételt írásbeli ajánlatok, Baja város tanácsához címezve, az árlejtés megkezdéseig szinte elfogadtatnak, melyben azonban befoglatatnia kell, hogy az ajánlat az összes feltételek elfogadása mellett nyújtott be.

A mennyiben a vállalkozó nem szakértő, ajánlatában a részéről szakértőt megnevezni tartozik.

Ha valaki szóval és írásbelileg is pályázni kívánna, mind a szóbeli, mind az írásbeli ajánlatához a bánatpénzt külön-külön letenni tartozik.

Kelt Baján, 1881. évi február hó 13-án.

Hauser Mór s. k.,

polgármester.

2-2

Melléklet a „Bácska“ 9-ik számához.

nem kevesebb, mint hat prókator játszott Shakespeare „Sok hüho semmiért“ című színművét. Az első szónok Brestyánszky Kálmán képviselő volt, ki a közigazgatási tanácsnok felfüggesztése ellen nyilatkozott, azt hozva fel indokul, hogy a bünyvadi eljárás csak a vád alá helyezéssel veszi kezdetét. Ezen felfogást osztotta Zsarkó Antal képviselő, ki még hozzátette, hogy ha egyszerű feljelentésre a felfüggesztést ki lehetne mondani, akkor egyes rossz indulatú egyének megtehetnék, hogy alaptalan feljelentéseikkel nemcsak a zentai tanácsot, hanem akár az egész vármegyét szétgraszthatnák. A gyűlés a két szónok felfogását egyhangulag osztotta s az átiratot egyszerűen tudomásul vétetni óhajtotta. Mindezek dacára még ezek után három prókator vállalkozott az üres szalma-écsépelés hálátlan feladatára; újat egy se mondott, hanem — a mire szükség épen nem volt — a két első szónok álláspontját „de lana caprina“ beszédekkel támogatták. A hatodik prókatorszónok a városi ügyész volt, ki a közs. törvények 100. §-ára támaszkodva a gyűléstől — mint mondá: hivatalos köteleméből kifolyólag — a felfüggesztést kérte; ezen indítványt azonban a közgyűlés egyszerűen mellőzte.

A második tárgy volt a bagatell-bírói állomás szervezése. A múlt közgyűlés ugyanis az osztópárt főreirózására egy bizottságot küldött ki, melynek feladatává tétetett, hogy a bagatell-bíráskodás lassu menetének gyorsítására javaslatot dolgozzék ki. A bizottság, melyben a polgármester és főjegyzőn kívül csupa prókatorok vettek részt, a közgyűlés elé egy csinosan indokolt munkalapot terjesztett, melyben egy Fülön-álló bagatell-bírói állomás szervezését hozza javaslatba.

A munkalapot előadását javaslatba hozó szónokok közül Matkovits József előadta, hogy a bizottság a városi háznál működő összes hivatali erők munkakörét megvizsgálta, alaposan pühatoldozott még az irnokok között is, kire lehetne túlterhelhetés nélkül a bagatell-bíráskodást bízni, de olyan hivatalnokot, kinek hivatali elfoglaltsága ezt megengedné, nem talált; ez szolgált indokul arra nézve, hogy a bizottság egy önálló bagatell-bírói állomás szervezését hozza javaslatba.

A bizottságba kiküldött, de abban elfoglaltsága miatt részt nem vehetett Szárics Bertalan ur kétségbevonja a bizottság munkalátának alaposágát, mert lehetetlennek tartja egy rendezett tanácsnál azt, hogy ne legyen olyan hivatalnok, kire az ügymenet hátránya nélkül a kérdéses bíráskodást bízni ne lehetne; ezt azért hozza fel, mert nem kívánna a lakosságra a nyomozó közadó mellett újabb terheket róni; — hasonló értelemben nyilatkozott Gyorgyovánszky képviselő is. Végre szavazás kéretvén, a bizottság munkalata nagy többséggel elfogadtatott.

Ezen ügy illetően megoldása ellen egyetlen szavam sincs, csupán a bizottság javaslatának azon részére kívánok kiterjeszkedni, mely a választandó bagatell-bírói qualificatióját írja körül. A javaslat ezen része szerint az illető aspiransnak vagy jogvégzettnak, vagy a bíráskodás terén gyakorlatot felmutatni képes egyének kell lenni. Ez utóbbi qualificatio kikötéséről hallgatók, mint olyanról, mely nemely esetben üdvös lehet; de hogy a jogászokból álló bizottság a jogvégzettség qualificatióját is kikötötte, ehhez lesz pár szavam. Addig míg az állomás nem szerveztetett Matkovits képviselő fentebbi előadása szerint még egy irnokra is rábízták volna a nép véres verejtékkel szerzett vagyona fölötti bíráskodást, midőn pedig egy 800 frtos külön állás szerveztetik e célra, akkor már csak jogvégzett képes annak betöltésére. Ez aztán a valóságos „Vakulj magyar!“ prókatoros politika.

Nem jogvégzettnek kell az ilyen állás betöltésére, hanem feddhetlen becsületesség, szilárd jellem, kifogásolhatlan igazságszeretet, tudományos s nem afféle felületes műveltség s józan logika, mely utóbbiakkal — fájdalom — nem hogy egy, az iskola porát magáról alig lerázott, tapasztalatlan jogászcsocka, hanem igen sok prókator is sem dicsekedhetik. Így akarnak a mi prókatoraink minden valamire való állást magukhoz ragadni — különben ezen tendenciájuk megvilágítására eklatansabb példa nem kell, mint az, hogy a városi főjegyzői állomáshoz is egy ízben a prókatori qualificatiót hozzá kötötték, hanem szerencsére a megyei fenhatóság belátott ám a kártyába s meghagyta a „status quo“-t; én remélem, hogy a jelen esetben is a törvény keretén belül maradván, a bagatell-bírói állomás szervezésére kiküldött bizottság kartársi buzgólkodása a megyei fenhatóság részrehajlatlan igazságérzetén fog hajótörést szenvedni. r. l.

Rigyicai postagalamb

röptve a „Bácska“ szerkesztőjének.
(Mi vagyok? — bevonulás — fogadtatás — házbereendezés.)

Kedves Pista barátom! Hogy a megeafolás kérelmetlen pörölyével letorkoljam szerkesztői illetőségben mondott ama jóslatot, mely szerint a falun én is ép úgy el fogok restelkedni sicut et caeteri Graeci . . . ; hogy neked, kivéledn soknak, kivált kollegáim és asztaltársaimnak magamról itt-ott életjelt adjak: a postagalambbal meg fogom telephozni a fölmerülő mozzanatokot, — vagy ha ilyenek nem lesznek, úgy legalább a sok betű közt előforduló pontokat és vonásokat fogom tableau alakjában elétek állítani. Ezért nyulok a falusi ridegség által már is megtépegetett tollamhoz

Mi vagyok? Élő halott! Sokszor hallottam e frázist, de értelmét csak most tudom. Élő halott az, aki a jövőtől elfordulva hátra, a múlt felé él. A jövő mint valami spanyolfal áll előttem; csak néha, mikor jobb kedvem a multból haza szarnyal, ekkor a szemem még is átszűrhető ködfátyolként lép lelki láthatárom elé. A multban, a multnak élek, egyre visszafelé nézek a merről kedves emlékeim virányos bérci nevetnek rám. De nehogy e maró kronkretizmus felett valami költői vagy bölcsész elmeledés sikamló jégtábláján messze menjek s nélkülözvén Agoston koresolyait hanyatt essem, erőt veszek magamon mondván Dezső barátommal: Was genirt das grosse Geister! — mi magyarul annyit tesz, mint: Gombház, ha leszakad lesz más! — s megyek tovább.

Délután — nem ebéd után! — egy órát ütött a toronyóra, midőn új szék-vagy — ha Simonnak úgy tetszik — székelővárosom plébániába előtt kocsisom hahót kiáltott lovainak. Telve meglepetéssel szálltam le a kocsiról. Az egész uton képzeletemben banderilisták száguldoztak előttem apatini délceg szürkéken; füleim távolból jövő trombitaharsogást hallottak; elkezdtem arcomat az ünneplés fogadtatáshoz méltó komoly vonásokba öltöztetni; szóvirágokat gyűjtöttem, melyeket az üdvözöl szónoknak oda fogok szórni, és ime! az utcák üresek, mintha az emberek elvándoroltak volna; banderium helyett néhány csillogó orrá bámésztó kölyök; trombita helyett tollas zsidó tilinkója — és házam minden ajtaja zárva, kivéve a nagy kaput, melyet romlásnak indult állapota mentett meg a bezárástól. E körülmény: az Ur háza bezárt ajtai előtt, a különben is magányosan álló és mogorva kinézetű lakot képzeletben csakhamar valami birminghami vadászkastélyvá változtatta át, melynek nyílásaiból csimpánsz képi angolok rókákra lesnek. Azt hiszed tán boszankodtam. Oh nem! Mint a sorstól edzett-vándor egyedvívien búcsút vettem a zárt ajtóktól — mig majd fel-táruinak — s Mór barátomhoz siettem, honnan cibo potuque refectus visszatérvén a szakácsné — és szolgát — hivatalra jelenkezőknek adtam audienciát. Műzlséi, szépészeti tudományomat egész terjedelmében iparkodtam alkalmazni, e fontos positiók betöltésénél. De hiába! anyámnál, ki ellenállhatatlan mint minden anya, győzött az olesőbb és a ki a padlóiskálás kemény próbáját legjobban kiállotta.

Záradéku megjegyzem, hogy asztal, szék, pamlag és ágygally ellátott, megiskált padló, és égszínre festett falakkal díceskötő négy szoba várja a vendéget. Figyelmeztetek előre a kezdő háziurak e notájára:

Mi kéj! Mint dagad keblem!
S erszenyem mint lapúl!
ha maholnap szükséged lesz rá, hogy tudd. Háztartásom haladásáról bizonyosságot tesz öt tyúkum, melyek szorgalmasan tojnak számomra; ha eljősz tojnak neked is — omlettet. Phares.

Apatin, 1881. évi február 26.

Tudván, hogy nem tartozik a legszerencsésebb halandók közé az, kinek szerkesztő a hitelezője, sietek multkori ígéretem beváltásához.

Az országos veres kereszt nőegylet most már Apatin vidéki választmánya (ezelőtt fiók-egylet) által 1881. évi Február 2-án tartott évi közgyűlésen, felolvasott kimutatás szerint 452 alapító, rendes és renki-kivüli tagot számlál, ebből magára Apatin községére 344, Bezdánra 23, Prl.-Szt-Ivánnra 20, Szóntára 19, Bogojevára 17, Kupuszínára 13, Monostorszegre 8, Doroszlóra 4, Rác-Militics és Karavukovára 2—2. Összjövedelmünk 1027 frt; a központnak ebből jutó 394 frt 75 krt folyó hó 8-án küldtük már fel; a pénztárunkban megmaradó összegből 500 frtot a helybeli takarékpénztárra helyeztünk el együmlösözölög; 132 frt 25 kr pedig segélyezésre fordítandó.

A segélyezést következő kettős elv szerint eszközöljük:

1. Mindenekelőtt az 1878-ik évi Bosnyák hadjáratan elesett helybeli katonák hátramaradottai részcsittetnek családönkénti 10—10 frtban.

2. A segélyezési alapból még ezután fennmaradó összeg pedig az orvos urak által szegény betegek részére kiállított és a közs. előjáróság által jóváhagyólag láttamozott bizonyítvány alapján hetenkénti 1 frt, de legfeljebb 3 hétig tartó segélyben részesítetnek.

Járásbeli községek közül egyedül Prigl.-Szt.-Iván alakult — 1881. évi február 2-án tartott közgyűlésünkön Mihels Jánosné Öngyagsága által személyesen tett jelentés alapján — fiókegyletté.

Jeni,

O-Becse, 1881. február 22.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az „ó-becsei lövész társulat által“ megtartott február 22-ki bárlól bátorokodom pár sorral értesíteni. — A bál meglehetősen sikerült, jóllehet a terem nagy és megegysszer annyi közönségnek lett volna helye, de úgy látszik az idei pénz „szúke“ miatt nem jelentek meg oly számosan mint más években az szokott lenni. Mindennek dacára mondhatni, hogy az idén megtartott számos farsangi bálak valamennyike közül ezen lövész bál volt a legfényesebb. — A társalgás vallás-különbözlet nélkül igen kitünően folyt le; s különösen vidéki helyekről ide érkezett számos családok közül a főfigyelmet Szenttamás községek szép közönsége érdemli, kik közül kitiünök Manojlovits Márkóné; Zago-ricza Velykóné és Dungserszki Milánné urhölgyek, kik valóban izlélesen öltözött ruháikkal az általános köz-tetszést maguknak kiérdemelték. — Azonban nem lehet egyáltalán említés nélkül hagyni helybeli urhölgyeinket sem, kik közül többen szintén figyelmet érdemelnek, a többek közt: Schmidt Gézáné, Jovánovich Györgyné, ifj. Krutelik Józsefné, Dr. Vlahovits Ivánné, Gerber Nándorné, Brecska Ferencné, ifj. Popovits Milánné, Stern Isidoré, Zavisits Istvánné és Bajsánszky Pájóné. Kisasszonyaink közül pediglen: Jovánovich Zorka, Kovács Hermína (a szép), Fischer Mariska, Helmstretit Ádus és Brecska Margit stb. stb. A többi urhölgyektől pedig kiknek nevei nem szerepelnek a nyilvánosság előtt, bocsánatot kérek előre is, ne vegyék rossz néven, hogy nincsenek kitéve, ennek oka a tér hiányossága, majd jövőben eleve gondoskodni fogok arról, hogy több helyet vindikáljak ki magamnak a tekintetes lapszerkesztő urtól, hogy az ily ritka táncvígalmat a maga egész terjedelmében leirhassam.* — Ami a rendező urak figyelmét illeti: azok igen sokat táradtak, de meg kell engedni, hogy Assinger Ferenc vizsgáló bíró ur kedves fiatal barátunk ki a „fűzértancot“ oly szépen hibátlanul rendezte, oly figyelmes volt a nők iránt, mert én őt figyelemmel kísértém, egy nőt sem hagyott a fűzértánc idenye alatt ülni, hanem min-*) Velünk ne takarózzál. Szerk.)

dég felváltva amint a figurák jöttek, úgy váltakoztak a hölgyek is. — Az ezen nemes és Bács megyének majdnem — mondhatjuk — dísz lövöldéjének megtartott báljából befolyt 148 frt, ebből az összes kiadást fedezve, összeszámolás után sajnos, de a jótékony célra csekély 28 frt maradt. — Végül még megemlítem, hogy a bál vége reggel 4 óra volt, amidőn kiki szerény családi hajlékába haza vonulva, Morpheus csendes karjainak átengedve kipihentették fáradt testeiket. Csak néhányan az előkelő urakból, kiknek kevés volt az éjjen általi mulatság, folytatták vig kedélylyel — egész másnap estvig.

if. K. I.

Bács-Bresztovac, 1881. február 22.

Tekintetes szerkesztő ur!

A helybeli iskolai s népkönyvtár javára rendezett műkedvelői előadás folyó hó 19-én tartott meg fényes eredménnyel.

A helyiség zsufolásig megtelt közönséggel. Az előadás összvégalog, szabatosan folyt. A szereplők derekasan megállták helyüket, és a közönség élénken megtapsolta őket. A nagy tetszésben részesült előadást tánc követte, melyben 37 pár vett részt, s folyt a tánc pezsgő jókedvel kivilágos kiviradtig. A tiszta jövedelem: 34 frt 26 kr.

Köszönetünket fejezzük ki t. Jakobb József közs. tanító urnak, mint ezen előadás megpendítőjének, ki fáradhatlanul működött, hogy az anyagi haszon mellett a közönségnek is kellemes mulatságot szerezzen. Azon hó óhajjal zárjuk be sorainkat, vajha nemsokára ismét hallhatnánk e tisztelt műkedvelőket, s részesülhetnénk oly műelvezetben, mint imént.

Sipingiri.

Szabadka, 1880. február 24.

Tekintetes szerkesztő ur!

A helybeli iparos egylet tegnap 23-án este tartá dalestélylyel egybekötött táncvígalmát. Rendkívüli nagyszámú, s díszes közönség töltte meg a jőzanul egyszerű de izléssen díszített nagytermet. A tánc reggel 7 óráig tartott.

Meglepte a jelenlévőket az „Iparos Dalárda“ tagjai által előadott több mű- és népdal. A Hymnust meg kellett újránni — oly meglepően jól volt előadva. E dalárda alig néhány hete alakult, s már is jól képzettek bizonyult. Örvendünk ezen kizárólag önerőből fejlesztett szép sikernek, s óhajtjuk, hogy ezeket szép eredmény s a közönség bizató elismerése bátorítsa derék iparos ifjainkat a haladásra. Az elért szép eredményben, a Kolozsvári színházhoz szerződötetett Serly Lajos karmester urnak nagy része van. Örömmel üdvözöljük az iparos dalárda minden egyes tagját e téren — remélve hogy közöttük társadalmi életünk rákfenéje, a viszátkodás nem fog megszűlemleni. Sajnálóké nagyon, ha ezen sok reményekre jogosító dalártestület, úgy mint elődei is szétfoszlana.

Szabadkai B.

Petrovoszellő, 1881. febr. 8-án.

Az új Kaifás.

Történt pedig nálunk és illetve Óbecsén a következő eset:

Tetszett a szolgabíró urnak, a mértékhtelestőnek a következő parancsot kiadni, eredj hü szolgám a kerületemhez tartozó Petrovoszellő községébe, és vizsgálj meg, vajjon ottan a közönségnek a mértékkel foglalkozók, különösen pedig a kajafások néme-lyike, igaz mértékkel mérnek-e? és a törvény rendelte bélyegzett mértékeket használják-e? mert ha nem, bizony-bizony mondom neked szigoruan büntetem meg őket.

És a kiadott parancs szerint eljőve vala a hü szolga a részére kiharancsolt helyre, és kezdí a nehéz munkát, de szerencsére már-már cserbe hagyja, búsan lépdelt a nyakig sárral elborult járókán, és évelődék, hogy miként tudná erélyességét urala és parancsodója előtt bebizonyítani, és ime az ürangyala ezt sűgá fülebe, menj édes szolgám az igazság háza melletti boltba, nézd és figyeld meg a mértékeket ott, hogy eljárásodért dícséretet nyerjél; — oda méne az engedelmes szolga, és a mértékeket sorba előveszi vala; a kajafás reszket, a kajafás fél, a kajafás sapad, a kajafás izzad, de a mértékhtelestőnek annál nagyobb kedve vala, a midőn Argus szemével észre vette volna, hogy a mértékek hamisak lennének, eljőve ő nagy örömmel a helység házához és a történetek szem látható és kézzel foghatólag előadja vala; de a kajafás kéréseivel ott is üldözé, hogy a mértékhtelestő szíve talán megengesztelhető volna, ő azonban mint a szikla rendületlen és engesztelhetetlen maradt vala.

Ezek után a hü szolga ura parancsának eleget téve, és a törvény rendelte uton eljáruván vala, örömtől sugárzó arccal Óbecsére sietett.

És elérvén szerencsésen elindulási helyére, lett nagy öröm az ő szívében, hogy az igaztalanul mérő kajafást urnak bepanaszolhatja vala; — és elmondván de irásban is beadván a távoli községben történeteket, a legnagyobb lelki nyugalom és meglegedéssel távozik vala.

Nem nyugszik a lelkiürdalással gyötört kajafás, és a mértékhtelestővel történetek után egy éjt a legnagyobb nyughatatlanságban átvirrasztván, támadt vala az ő agyában a következő gondolat; — elme-gyek én majd a szolgabíróhoz, megvesztegetem, és a mit ott nála hagyok, beveszem tiszszeresen a bélyegzetlen mértékekkel, és a mint elgondolta, hogy ez így jő volna, akként cselekszik vala.

Elméne tehát a bűnös kora reggel a távoli Óbecsére, hogy bűnt megbánva, kegyes elnézésre kérje a szolgabíró urat, és hogy esdeköl szavai, nagyobb nyomatékok nyernének, oda téve a szolgabíró író asztalának egyik szegletére a megvesztegetés szánt 10 frtos bankjegyet, a mely addig nagyon kevés kézben forgott vala, mert hát a bűnös akként okoskodék vala,

hogy a tiszta pénz ha piszkos kezekből jöne is, nagyobb varázs erővel bírna, és könnyebben lenne elfogadható.

De mily nagy lón a bünös meglepetése, midőn a szolgabíró úr az ajánlott pénzt elfogadni nem akarva, azt a kajafásnak vissza adta vala; — ez azonban látván, hogy ez ekként nem jó leszén, a pénzt az asztalon hagyva, a legnagyobb nyugalommal és azon hiszében, hogy most már a szénája teljesen rendén volna, hazafelé ballagott vala.

De a szolgabíró úr, nem akként gondolkozik vala, hanem összehajtván a bankót és levélbe tévén, a levelet a petrovoszellói előljáróságra címezi vala.

Megkapván pedig az előljárók a pénzes levelet, nagy lett az ő csodálkozásuk, hogy milyen dolog legyen az, hogy a szolgabíró úr pénzt küldene nekik, és körül állván az azt felbontó előljárót, a legnagyobb ámulattal szemekkel győződtek meg, hogy a levélben pénz lenne, és elolvastatván a kiadott rendeletet, azt találták vala benne, hogy a megvesztegetésre szánt pénz a s z e g é y a l a p j a v á r a fordítandó volna.

Mindezekből pedig az a tanulság, hogy Krisztus urunk születése utáni ezernyolcszáz nyolcvanegyedik évben is, a mai romlott korban, találkozók becsületes megvesztegethetetlen tisztviselő.

—cs. —ő.

Igaz szerelem.

Kifénylik a cigány, a vas is . . .

Jó kend nekem, ha borzas is.

Attal kelmed elég angyal,

Hogy a jobb felszeme bandzsál.

Kis pálcza szép, ha görbe is . . .

Formás kelmed, ha törpe is.

Hogy nagyot hall, szóba se jön,

Meggörzi az én nyelvemlőm.

Ha nem bor is, jó a rámpás . . .

Megelőnk meg, hogy kend csámpás.

Az se hiba, hogy úgy hebeg;

Megérttem én kegyelmedet!

Jobb tűz a csomós szálfá . . .

Nem bánt a kend pupos háta.

Baj ugyan, hogy helye nincsen,

De majd rendel az Úr Isten!

Elszolgál a csempe tál is . . .

Csók alá jó ferde száj is;

Csak volna rajt bajsztető! — —

De hát kibén nincs követő? . . .

M. J. E.

ELVIRA.

Novella.

Írta: Hun Melania.

(Folyt. és vége.)

Egy kínos, nyugtalanul álmatlanul átvirasztott éjjel után, végre elérkezett, a várva várt nap reggele, melynek estéjére azon boldogság várt Károly grófra, hogy ismét viszontlátandja, álmai egyedüli eszményét, — a feledhetlen, szép Elvirát!

Mily izgatottan várta az este elérkezését, — minden percet, — kínos türelmetlenséggel számlált meg, és átkozta az órákat, melyek neki oly csiga lassuságával haladtak előre.

De mint a példa mondja: „türelem, rózsát terem, — úgy végre az est is elérkezett. Károly gróf, örömtől dobogó szívvel készülődött, és egy félóra múlva lázas sietséggel lépett a fényörömben tündöklő bál teremkebe.

Midőn belépett, majd feldöntötte Endrényi báró, ki szokott szelességével ment a kijárat felé, midőn azonban Károly grófot megpillantá, legvidámabb, és leg gondatlanabban hangon kiáltá „mille pardon!“ bocsáss meg kedves barátom, — de nagy sietésben valóban nem is látlak! — Oh! barátom nem is képezed mennyi nyugszik, — egy ily bál förendező nyakán, mily tömördek teher, és felelőség, mindenért engemet boldogtalanul rántanak elő. Egyik hölgynek ez nem tetszik, másinak ismét más van ellene, és ez folyton így megy. Képzeld mostan is mennyi bajom van a cotillon végett, ugyanis . . . Tovább azonban nem folytathatá szavait, mert a gróf haragosan vágott közbe „ugyan kérlek hallgass, nem bánom én, ha az ördög elviszi is a cotillont, csak arra felelj itt van-e Elvira?“

„Ah igaz!“ hisz ezt tudhattam volna előre, hogy te oly udvarias leszel, mint minden szerelmes bolond, hogy még beszédemet, panaszaimat sem hallgatod végig, ha csak nem mindig szerelmed tárgyról tartok conversatiot. Nem tudok azonban kérdésedre felelni, mivel mindaddig nem valék a tánc-, csak a mellékterekben, de rögtön megtudandjuk, ezzel elsieltett, s néhány perc múlva kellelten arccal jött vissza „sajnálak“ „mon cher,“ — mondá barátjának, de rossz postát hozok, tudnillik Alföldy grófnő még nincs itten és valószínűleg nem is jön el, mivel férje ma hirtelen elutazott, — ő pedig gyengélkedik.“

E lesújtó szavak hallatára, Károly gróf arca ólomszínre változott. Hogy megindulását és fájdalmát palástolhassa, félre fordítá fejét és egy szót sem válaszolt. Végre Endrényi báró szólalt meg „ne búsulj pajtás lesz még alkalmad láthatni, ne essél annyira kétségbe, szedd össze magadat és vigadjál,“ most pedig isten veled, teendőim nem engedik, hogy maradjak, ezzel vígan dalolva, a zene hangjai mellett a teremből kisértet.

Károly gróf nem is látszék hallani a báró utolsó szavait, mozdulatlanul mint egy köszobor állott egy karszék mellett, melynek támlányát görcsösen markolá meg. Midőn végre felocsúdott, első gondolata volt futni a zajgó, szivtelen embertömeg közül egy csendes, magányos helyre, hol nyugodtan átengedheti magát kínzó fájdalmának. Gyorsan végig sietett a termék hosszú során, míg végre a téli kertbe ért. Itt önelégülten, megnyugodva sőhajtott fel, megtalálta azon helyet, hol háboríthatlanul sirathatja elvesztett mennyei üdvösségét.

Mily csendes, magányos és mégis mily tündérieren szép volt e hely! — A menyezetről lecsüngő aranyos rózsaszín tejüvegű lámpa, csak halványan és tétován világította meg, az ezer és ezer szebbnél szebb déli növények csoportjait, melyek festőien valának elrendezve. A padlatot lágy perzsa szőnyeg fedé, mely halatlanná tévé a léptek nesztét. A terem közepén egy nagy szökőkút veté magasra rózsás sugárait, melyek visszaestökben, mint megannyi rubinok, smaragdok és gyémántok tündököltek, a medence vizében vígan ugrándoztak az arany halak, el el suhanva a narancs, citrom és áloe levelei alatt, melyek kacéran hajoltak a vízre. Mindenfelé ünnepélyes csend uralgott, a táncoló párok vidám zsbaja és a zene hangjai csak elvétve és halkán hallatszottak. — Károly gróf — a narancsfák alatt egy pamlagra veté magát — elfeledve magát körül az egész külvilágot, behunytt szemekkel engedé át magát egészen gondolatainak, mialatt kéjjel szívá magába az ibolyák, gyöngyvirágok, jácintok és rózsák kábító, észbomló illatát.

Sokáig merenge így, midőn egyszerre egy bárszony puha kéz nehezedett vállára, és egy édes, ah oly édes hang halkán, reszkette mondá „drága Károly!“

E kéz érintésére, e bűbajos hang hallatára, mint egy villanyozva szökött fel Károly gróf, s elfeledve mindent, örvongve ölelte kebelére az előtte álló nőt, miközben szenvedélyesen suttogá „drága, egyetlen Elvirám!“

Elvira önfelédten, túlaradva a boldogságtól nyugtatá egy pillanatig fejét kedvese kebelén, de azután gyorsan kibontakozott az ölelő karok közül és csendesen elkezdett zokogni. — Károly gróf szeretetteljesen pillantott reá, és most vevé csak észre azon szomorú változást, melyen Elvira utolsó találkozásuk óta keresztül ment. A viszontlátás kábító gyönyörű első perceiben nem is látta meg ezt.

Oh! Elvira még mindig szép volt, talán szebb mint valaha, éjfürtei kecsesen folyák körül nyakát, melyeknek egyetlen disze egy reszkett mimosa volt, gyengéd természetét egy halvány kék selyem ruha folyta körül — mimosákkal. Mily jól illettek e beteges halvány virágok ahhoz, ki őket visel. Szint oly sápadt, oly omlatag s oly szomorú! Arcáról eltűntek a rózsák, halvány volt az, mint az átlátszó márvány, és oly nyugtalanítólag éggett rajtok a sorvasztó betegség lázas pirja. Nevető kék szeméből kialudt minden tüzeség, és meghasonolva mindennel, merengően tekintet szét!

Károly gróf e látványra önfelédten térdelt az imádott lény elé, s megfogva annak átlátszó sovány kezét, felindultan kérdezé „Elvirám! van-e nálad számomra bocsánat, oh ha tudnád mennyire epedek, mennyire kívánom hallani e két szócskát ajkaidról „megbocsájtok.“ Megbocsájtatsz-e mindazon rossz órákért, percekért, miket nekem okoztam?“

A fiatal hölgy felemelkedett s megindultan, szemében rezgő könnyekkel mondá „megbocsájtok! . . . Megbocsájtottam már nekéd régen Károlyom. Akkor a történet első perceiben megvetettelek, megutáltalak és gyűlöltelek! — De midőn szüleim kívánatait teljesítve Alföldy grófnak nyújtam kezem; midőn hűséget esküvém az oltár előtt, felébredt keblemben az elfojtott szenvedély lángja, és irántadli szerelmem annál nagyobb lánggal éggett szivemben! Oh! igen szerettelek örvongva, rajongva, és midőn végre meghallám, hogy mennyit szenvedél elvesztésem felett és megtudám, hogy mily rút ármánynak lenvén mindketten áldozatjává — és eszembe jutott, hogy most már örökké, mindenek vége, felébredt bennem a keserűség emberek, az egész világ ellen. Kiakarám magamat végezni, — nem sikerült, — felfedezték, — azontul aztán mindenben a halált kerestem! Egy napon egy estélyen valék, halálíg fardra és kimelegedve táncoltam magamat, sebtében megittam egy pohár jeges vizet! Nagy meglepésemre e tettemet senki sem vette észre, és a mi fő, célonat elértem, utolért a sorvasztó láz forró ölehellete és tudom, hogy már csak rövid ideig élek! — Mily boldog vagyok most, annak tudatában, hogy életem utolsó napjait annak közelében élem végig, kit a világon legjobban szeretek!“

Károly gróf meghatottan hallgatá végig ez angyali nő szavait és forrón szorítá ajkaihoz Elvira kicsiny kezét, miközben beszélni kezdett, de szavait elfojtá a fiatal hölgy görcsös köhögése, miközben ajkait előnté a vér s alétlan rogyott a földre

A gróf kétségbeesve karolta fel a drága terhet és egy mellékajton lesietett vele, kocsiját rendelte; Elvira eszméletlen testét gyengéden helyezé belé és a grófnét haza szállítá.

Másnap reggel izgatottan járkált dolgozószobájában, midőn a következő sorokat hozták neki. „Drága kedvesem! érzem, hogy végörám közelget, azért tehát jőj el délután hozzám, hogy még egyszer és utoljára láthassalak. Ne tagadd meg utolsó hozzád intézett kérését szerenésélen Elvirának.“

A gróf e sorok olvasása után kimerülten rogyott pamlagára és fuldokolva mondá „én istenem! hogy érdemeltem én ennyi csapást, először elragadja tőlem az alávaló ocsmány ármány, és most a halál hideg keze!“

Délután elment Elvirához, a tündéri nő megtörtén, mint egy fehér lilomszál nyugodott nyugágyán. Arcai és szemei lángoló tüzes pirban égtek és melléből olykor erősen tört elő a fojtó, száraz köhögés. — Fehér pongyolaruháján elsűrva, rendetlenül felbontva heverték fűrtéi. Fejét bágyadtan nyugtatá a bibor ottomán bársony párnán, szemei révedezve tekintettek ki az ablakon, melyeken félig levolt eresztve a függöny, mérsékelve a nap fényes ragyogó sugarait.

Midőn a gróf belépett, szótlanul térdelt le az ottomán elé, míg Elvira mosolyogva karolá át nyakát és szenvedélyesen suttogá „mily szép, hogy eljövél, már azt hívém nem is látlak többé, érzem mint veszt

minden percében föbbet életerőm, érzem közeledni a halált fagyos karjaival!“

Károly átölelé e nő karcu derekát és szenvedélyesen átölelve tartá, miközben a szerelem legédesebb szavait suttogá füleibe, miket Elvira boldogságtól sugárzó arccal hallgatott. Sokáig ültek így szótlanul megittasulva boldogságuk érzetétől, midőn végre Elvira szólalt meg „mily könnyűnek, mily erősnek érzem magam, mintha a nehez kőrnak még utolsó szikrája is elhagyta volna testemet Oly végtelenül boldognak érzem magam és javulásomat perceről percre jobban észlelem!“

Károly gróf búsan tekintett a szép szenvedőre, tudta ő, hogy e javulás érzete csak csalóka remény és tudta azt is, hogy Elvirája már csak rövid ideig bírhatja még!

Elvira e pillanatban felemelkedett nyughelyéről s az ablakhoz sietve, nagy erőfeszítéssel húzá fel a függönyt, a gróf sietett neki segédkezet nyújtani, de ő mosolyogva mondá „hadd el kedves barátom, ime lásd még erős vagyok,“ ezzel felrántá az ablakot, de abban a percben alélve rogyott a gróf karjaiba, ki csókjaival árasztá el ajkait és gyengéden nyugtatá a bibor ottománra. — Pár perc múlva magához tért Elvira s egy szót sem szólva az esetről, pillantata merengve nyugodott az ablakon, melyen beözönlött a nap áldozó biboros sugarainak utolsó világa s visszugarai dicsfényként övezék Elvira homlokát. Erre ő halkán szólalt meg „mily gyorsan nyugszik le a nap, végső sugarai rögtön letűnnek a hegyek ormai mögött! Mily bucsúzólag int!! — Jó éjt kíván holnap reggelig, midőn újra szebben, ragyogóbban kel fel mint ma. Ne bucsúzzál tőlem szép nap, hisz midőn az alkony pirja beáll, akkoron én is megszüntem élni!“

E szavakkal kimerülten elhallgatott, körötte minden néma volt, Károly gróf lehajtá fejét, Elvira pedig félig hunyt szemekkel élvezve szívá be a hárs virág bájos illatát, mely a nyitott ablakon, a szellő lengezésével becsapódott.

Hosszu szünet után ismét felvevé a szót „mily szép a világ! mily szép az élet annak, ki boldog!“ E pillanatban kissé felemelkedett és átlátszó kezeivel, — tulvilági hangon — mutatva a napra rebegé, most tűnik le a nap legutolsó sugára . . . és az én étem fáklájája is rögtön utoljára vet lobbót! . . .“

E megható pillanatban egyszerre a távolból, — mintha az egekől hallatna — megzendült e dal:

Kétszer nyílik az akácia virága,
Mebánod még, hogy megcsaltál hijába,
Mebánod még, s vissza sirsz még engemet, —
De szivemnek kétszer nyilni nem lehet!

Elvira odaadól, könnyezve hallgatá e dalt s rebegő ajkai halkán mondák „az én dalom . . . mily szép meghalni, így a kedves karjaiban . . . a leáldozó nap sugarinál . . . a zene hangjai mellett . . .“

Ezzel egy utolsó erőfeszítéssel próbált felemelkedni, de teje erőtlenség hanyatlott vissza s kékülő ajkai ezt rebegék „Károly, ne felejt! . . .“

A nap leáldozott és a bibor függönyön belopózó alkony pirja festőien világítá meg Elvira kiszenvedett arcát! . . .“

E percében a gróf örült kiáltással rogyott össze . . . szíve megszakadt! Hogyne hisz Elvirája halva volt!

Ártatlan ötletek.

(Folytatás.)

Az idő becsé.

Nincsen az embernek hübb társa a drága időnél:

Bűnkba' reményt ez nyújt, irt sebeinkre ez ad,

Jártassá a világ és emberek ismeretében

Ez tesz, ügyességet fejt s tudományra nevel.

Mégis e jötevőnknek ezernyi az ellene, a ki

Gyűlöli azt végig, s jelszava: „Üssük agyon!“

Kora élvezés.

A ki vetése csiráit emészti fel: érje be majdan

Tarlóval, mialatt más a kalásznak örül.

(Herder után.)

Böbeszedű és szófukar.

Egyre beszél Péter, de szavába' kevés az okosság;

Ritkán mond valamit Pál, de ez — ostobaság.

Normális ember.

„Nem tagadom, hogy akad — mint ritka kivétel — okos fő,

Mégis az embernél a butaság a szabály.“

„Hogyha te állítod, nem mondhatok ellene semmit . . .

Mert e szabályra magad vagy kitiűő tanuság.“

Kérdemelt megtsitteltetés.

„Monddsa, ki az, kinek úgy süvegel mindenki az útcán?

Tán költő, művész?“ „Nem.“ „Bizonyára tudós.“

„Az sem.“ „A közjónak szentelte talán idejét ő?“

„Nem biz' az.“ „Inségnek nyújt adakozva vigaszt?“

„Szó sincs róla.“ „Mely érdeme hát, mit benne be-

csülnek?“

„Az, hogy gazdag apát ad vala sorsa neki.“

Tudománysozmj.*)

Szomjuhozó népét hogy üditse itallal a pusztán,

Botjával Mózes szikla falára ütött:

Szellemi sozmját oltandó, forrást nyitá szintén —

Ősz tanítója réjén bottal a nyegle suhanc.

Bergmann Ágost.

Pattantyúk.

Táncvigalom után, kétbarátné az utcán találkozávan, az egyik így szóla „Jól töltöd az éj hátra maradt részét Morfeus karjai közt?“ — Kérlek viszonzá inge-

rülten a másik — „Gyulámat ne illesd ily gúnynévvel!“

Az ötvenes évek elején, a hadsorozó bizottság előtt állván egy cigány honvéd; rimánkodni kezdett hogy

*) Vonatkozással a közelmúlt egy eseményére.